

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2063/2019
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Савић, адвокат из ..., против тужених Основне школе „Васа Пелагић“ из Лесковца и Економске школе „Ђука Динић“ из Лесковца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1601/2018 од 17.01.2019. године, на седници одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1601/2018 од 17.01.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1601/2018 од 17.01.2019. године.

Образложење

Основни суд у Лесковцу, пресудом П1 574/17 од 14.03.2018. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена Основна школа „Васа Пелагић“ да исплати тужиоцу на име мање исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за период јул 2014. године – фебруар 2016. године и на име мање исплаћене накнаде за топли оброк за период јул 2014. године – фебруар 2016. године, одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу првом изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена Економска школа „Ђука Динић“, да исплати тужиоцу на име мање исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за период март 2015. године – јануар 2017. године и на име мање исплаћене накнаде за топли оброк за период март 2015. године – јануар 2017. године, одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу другом изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезу тужене да у име тужиоца обрачунају и уплате РФ ПИО на име разлике у накнади доприносе за обавезно осигурање по прописима који буду важили на дан обрачуна и уплате (став трећи изреке). Обавезао је тужиоца да солидарно накнади туженима трошкове парничног поступка у укупном износу од 21.000,00 динара (став четврти изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 1601/2018 од 17.01.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П1 574/2017 од 14.03.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Из образложења побијане другостепене пресуде између осталог произилази, да у конкретној ситуацији није могуће применити корективно правило из одредбе члана 8. став 2. Закона о раду, по коме општим актом, могу да се утврде већа права и повољнији услови од права и услова утврђених законом, као и друга права која нису уређена законом, осим ако законом није другачије одређено, јер управо је законом утврђено да су предметне накнаде у периоду на који се односи тужбени захтев садржане и исплаћиване кроз коефицијент, тако да је првостепени суд правилно одбио тужбени захтев тужиоца за накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Према томе, у овој парници из радног односа нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 27.07.2017. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 244.891,00 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца ради исплате на име мање исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора и накнаде за топли оброк, као главних захтева

(у конкретној ситуацији тужбени захтев ради обрачуна и уплате доприноса не чини главни захтев), очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизије тужиоца није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић